

hvem den tilsigtede ^{at} gibe en Lettelse. Grundene dertil ere forskjellige. En Del Eiendomsbesiddere kunne kun opsigte ældre Behæftelser mod saa lang Frist, at deti hvert Tilfælde har været meget vanskeligt for dem at benytte Loven. Andre, og da navnlig den store Mængde af mindre Besiddere, ere for sent komne til Kundskab om Lovens Udstedelse. Folk som leve fjærnt fra den almindelige Omsætnings Centra, og som kun saa Gange i deres Liv have Anledning til at foretage Omsætninger af Kapital, ere ikke meget opmærksomme paa, hvad der paa Lovgivningens Omraade foregaar med Hensyn til disse Forhold. Selve det Ord i Lovens Titel „Konvertering“ bragte Tanken hen paa den i den Tid langt mere omtalte Konvertering af Statsgjælden, og det bevidnes af Forretningsmænd, der have med Pengeomsætninger at gjøre, at Mange, særlig blandt mindre Besiddere, først ved de i de sidste Terminer blandt deres nærmeste Omgivelser stedfundne Omsætninger ere komne til Kundskab om Loven. At dette forholder sig saa, benegtes egentlig ikke fra nogen Side, men der indvendes mod en Forlængelse, at det ikke kan forhindres, at Loven ogsaa kommer til at begunstige Omsætninger, der ikke kunne siges at være fremfaldte ved Statsgjældens Konvertering. Denne Indvending's Berettigelse er utvivlsom, thi man har ikke kunnet og vil næppe kunne finde Udtryk, der gibe et sikkert Skjelnemærke mellem disse to Arter af Omsætninger, men det maa vistnok indrømmes, at de fleste Omsætninger og Prioritetslaan, for saa vidt de ikke kunne betragtes som fremfaldte af Loven om Statsgjældens Konvertering, foregaa i Anledning af Eierfifte og saaledes dog ikke komme til at nyde Begunstigelse ifølge Loven af 1ste April. Det er ikke muligt at gibe den ene Art af Omsætninger Væmpelser, som ikke mulig kan komme den anden tilgode, men man antager, at Antallet af de Omsætninger, som

Loven har villet begunstige, endnu i nogen Tid vil udgjøre en saa overveiende Andel af de i det Hele foregaaende Omsætninger, at det er fuldt forsvarligt at forlænge Loven, om end ikke som Forslagsstillerne have ment, paa 3 Aar, saa dog paa et Aar.

Et Mindretal (Hage og Johannsen) nærer Betænkelse ved at forlænge Loven af 1ste April 1887 endnu i et Aar, da flige Undtagelseslove efter Mindretallets Opfattelse kun høist ugjerne maa gives længere Varighed end een Gang fastsat. Den Tvivl og Usikkerhed, en Lov som den her omhandlede nødvendigvis medfører, forsøges, og Statens ordinære Indtægter lide en ikke paaregnet Formindskelse, uden at der haves nogen Sikkerhed for, at ikke de samme Grunde til en Forlængelse af Loven ville være tilstede, naar denne udløber. Da Loven i sin Tid vedtoges, enedes man om tre Terminer som formentlig tilstrækkelige til, at de Laansøgende kunde benytte sig af de ved Statsgjældens Konvertering fremfaldte rigelige Laaneudbud, og skal en Forlængelse af Lovens Varighed søges begrundet i, at Virkningerne af Statsgjældskonverteringen endnu ikke ere ophørte, kan Spørgsmaalet maaste atter og atter blive reist. Det maa desuden ikke overses, at Konvertering til en lavere Rente eller bedre Laanevilkår i og for sig er en Fordel for de Laansøgende, og at Loven af 1ste April 1887, i hvorvel den yder de Konverterende en Fordel, dog ikke kan antages i større Omfang at fremfalde saadanne Omsætninger.

Med ovenansførte Bemærkninger vil Mindretallet imidlertid ikke bestride, at Agerbrugets trykkede Tilstand for Diebliffet gjør det ønskeligt ved hensigtsmæssige Foranstaltninger at lette dette Tryk, og hvis Udvalgets Flertal havde indstrænket sig til at foreslå Lovens Forlængelse til endnu een Termin, hvoraf tydelig vilde fremgaa, at dette maatte være eneste og sidste Termin, hvorom der